

שטרא.

אבל **הכא** בשטר חוב הרי אף על פי שהודה המלוה בפירעון, **אימור סיטראי נינהו**, ובעבור פירעון חוב אחר הודה. שהרי אין כל הוכחה שעבור חוב זה היה הפירעון.

מאי הוי עלה על מחלוקת רב נחמן ורב פפא בטענת סיטראי?

רב פפי אמר: לא איתרע שטרא לא הורע השטר אם הודה בו המלוה ואמר שסיטראי הוא! **רב ששת בריה דרב אידי אמר: איתרע שטרא!**

והלכתא — איתרע שטרא!

והני מילי דאיתרע שטרא ואין המלוה נאמן, הוא רק היכן **דפרעיה** הלוה למלוה **באפי**

סהדי, אלא שלא **אידכר** ליה שטרא, שלא הזכיר הלוה למלוה שיש לו שטר אצלו, ועליו להחזירו — ורק באופן זה אינו נאמן. כיון שיש עדים שפרעו כדין.

אבל, **פרעיה בין דידיה לדידיה** בינו לבין עצמו ללא עדים, נאמן המלוה.

כי **מיגו**,⁽⁵⁾ מתוך **דיכול** המלוה **למימר לא** היו **דברים מעולם** ולא נפרע חובי כלל, **יכול נמי למימר** שפירעון זה שפרעת לי — **סיטראי נינהו**, ואילו השטר שבידי טרם נפרע.

ודין זה הוא כמעשה **דאבימי בריה דרב אבהו** שפרע חובו שלא בפני עדים ולא נטל שטרו, ולאחר מכן טען המלוה שנפרע ממנו עבור חוב אחר והיה נאלץ לפרועו שנית.⁽⁶⁾

אלא מחזיק, ומיגו להחזיק — אמרינן, וגובה על ידי השטר!

ולמד בזה הקצות החושן [סימן פ"ב ס"ק י'] שאכן מיגו להוציא לא אומרים אפילו ע"י שטר. כיון דקיימא לן ששטר העומד ליגבות — לאו כגבוי דמי. כלומר, אין מציאות השטר עושה את החוב כאילו כבר גבוי הוא ביד התובע. ולכן הוי מיגו להוציא. ואילו כאן, בסיטראי, אין זה מיגו להוציא כלל.

והסיק הקצות, כי אין סברא זו מוסכמת ודעת הפוסקים כי מיגו להוציא על ידי שטר, אמרינן. ומשום כוחו של השטר לפי שכגבוי הוא [ובסימן פ"ג ס"ק ה' כתב הקצוה"ח, כי מיגו זה אינו נאמר ר"ל בשטר שיפה כוחו לגבות מנכסים משועבדים].

6. כתב הר"ן במסכת כתובות [מב ב מדפי הרי"ף] דמהא דאבימי שמעינן, שמי שנושה בחבירו שני חובות, הרשות ביד המלוה לומר

השטר לחלוטין. וכן דעת הגאונים. והוכיח הרשב"א שכן דעת רש"י ממה שכתב בד"ה "איתרע" הואיל והודה שקיבלם ולא כל כמיניה לומר סיטראי נינהו. ואין לו כל נאמנות בשטר זה.

ובהגהות מיימוני הביא שלמדו כן, מכך שהתרגום של תיבת "ונתצתם" הינו "ותתרעון". היינו שתיבת "איתרע" הינה ביטול וכילוי מוחלט.

ונפסק בזה כרב נחמן. רמב"ם שם ושולחן ערוך חו"מ סימן נ"ח סעיף א'.

5. כתב התוספות בבבא בתרא לב ב ד"ה והלכתא, דאף על גב שלא אמרינן מיגו להוציא — שאני הכא דאיכא שטרא וע"י שטר אומרים אף מיגו להוציא!

והרמב"ן שם ביאר שאין זה מיגו להוציא. כיון שהנאמנות היא על הכסף שכבר בידו, שפרעו עבור חוב אחר. וכלפי זה אינו מוציא